

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

TROISIÈME SECTION

AFFAIRE SABER ET BOUGHASSAL c. ESPAGNE

(Stævninger n°s 76550/13 et 45938/14)

DOM

STRASBOURG

18 décembre 2018

DÉFINITIF

18/03/2019

Denne dom blev endelig i henhold til konventionens artikel 44, stk. 2. Den kan undergå nogle formelle mindre ændringer.

COUNCIL OF EUROPE

I sagen om Saber og Boughassal c. Spanien,

Træffer Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (tredje afdeling), der sidder i en afdeling sammensat af:

Vincent A. De Gaetano, formand,

Branko Lubarda,

Helen Keller,

Pastor Pastor Vilanova,

Alena Polackova,

Georgios A. Serghides,

Maria Elosegui, dommere,

og Fatos Araci, Vicedirektør for Afdelingen,

Efter i rådets kammer den 27. november 2018, at have behandlet sagen, træffes følgende dom, vedtaget på denne dato:

PROCEDURE

1. Til grund for sagen ligger to stævninger (nr. 76550/13 og 45938/14) mod Kongeriget Spanien, hvoraf to er marokkanske statsborgere, MM. Aziz Saber ("den første sagsøger") og Hamza Boughassal ("den anden sagsøger") indgav henholdsvis til den 29. november 2013 og den 10. juni 2014 i henhold til artikel 34 i konventionen om beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder ("konventionen").

2. Sagsøgerne var repræsenteret af B. Salellas i Vilar, en advokat, der praktiserer i Girona. Den spanske regering ("regeringen") var repræsenteret af dens agent, R.-A. Leon Caverro, statsadvokat og chef for menneskerettighedsafdelingen hos Justitsministeriet.

3. Sagsøgerne hævdede i særdeleshed, at deres udvisning til Marokko havde tilsidesat deres ret til privatliv og familieliv, der var beskyttet af konventionens artikel 8.

4. Den 31. august 2015 blev klagerne vedrørende konventionens artikel 8 meddelt regeringen. Ansøgningerne blev i øvrigt afvist.

FAKTA

I. DE FORLIGGENDE OMSTÆNDIGHEDER

5. Sagsøgerne blev født i 1985 og i Marokko i 1987.

6. På en uspecificeret dato begav den første ansøger sig til Spanien for at

bo med en del af sin familie. Han blev uddannet i Spanien mellem 1998 og 2001 og fik flere arbejds- og opholdstilladelser, herunder en længerevarende opholdstilladelse gyldig fra 28. februar 2006. Den udløb den 27. februar 2011. Moderen og de fem af ansøgerens søskende bor i Spanien, i provinsen Girona.

7. Den anden ansøger indrejste med sin familie i Spanien den 21. juli 1998 ifølge regeringen, hvorefter han blev uddannet mellem 1999 og 2003. Han opnåede den langsigtede opholdstilladelse den 7. august 2002 i en fornybar periode på fem år. Hans sidste tilladelse udløb den 6. august 2012.

8. Den 7. november 2007 giftede den anden ansøger en marokkansk kvinde i Marokko, som senere ansøgte om indrejse i Spanien som led i en familiesammenføring. Forældre og søskende til den anden ansøger bor i Spanien, i provinsen Girona.

9. Ved dommene afsagt den 9. juni 2008 af Straffedomstol nr. 1 i Girona og på en dato, der ikke er angivet af Straffedomstol nr. 1 i Tarragona, blev sagsøgerne dømt til et års fængsel med suspenderet straf og tre år og en dags fængselsstraf for en forbrydelse mod folkesundheden, nemlig narkotikahandel. Den første ansøger havde solgt hashish (2.766 gram) foran en skoleindgang i Girona i 2004.

10. Generaldirektoratet for Politi og Civilbeskyttelse (herefter »Generaldirektoratet«) indledte efterfølgende udvisningsprocedurer mod sagsøgerne på grundlag af ovennævnte straffedomme. I den administrative procedure vedrørende den første sagsøger henviste generaldirektoratet til flere anholdelser for dyrkning eller udvikling af narkotika, røveri med vold og intimidering, ulydighed overfor myndighederne og tilsidesættelse af straffe. Disse anholdelser havde fundet sted mellem 2004 og 2010. Undersøgeren af den administrative procedure vedrørende den første sagsøger foreslog, at indrejseforbuddet mod ham skulle fastsættes til fem år. I den administrative procedure vedrørende den anden sagsøger nævnte generaldirektoratet, at han var i fængsel og i færd med at afsone sin fængselsstraf på tre år og en dag, som han var blevet idømt. Den henviste også til arrestationer for narkotikahandel i 2008 og til angreb på myndighederne og deres repræsentanter i 2010.

11. Den 11. november 2010 og 1. august 2011 beordrede regeringens centrale underdelegationer i Girona og Barcelona sagsøgernes administrative udvisning i henhold til artikel 57, stk. 2, i lov nr. 4/2000 af 11. januar 2000 om udlændingenes rettigheder og friheder i Spanien og deres sociale integration ("loven om udlændingenes rettigheder") sammen med et fireårigt indrejseforbud i forbindelse med den første ansøger og ti år for den anden sagsøger.

12 Sagsøgerne modsatte sig deres udvisning. Den første sagsøger gjorde gældende, at hans udvisning ville krænke Konventionens artikel 8 med den begrundelse, at hele familien (hans mor, hans søskende, svigerinde og hans nevøer) boede i Spanien, og at han ikke havde nogen Ingen forbindelse med

Marokko. Han hævdede også, at han var i besiddelse af en længerevarende opholdstilladelse og havde boet i Spanien i mere end 15 år, hvor han var uddannet og havde arbejdet. Den anden sagsøger hævdede, at hans udvisning ville krænke Konventionens artikel 8 med den begrundelse, at hele familien (hans forældre, søskende, nevøer og fætre) og hans kone boede i Spanien. Han hævdede også, at han var i besiddelse af en længerevarende opholdstilladelse, og at han havde boet i Spanien fra han var fem, hvor han havde gået i skole.

13. I en dom af 22. juni 2011 afviste Geronas forvaltningsretlige domstol nr. 1 den første sagsøgers appel og bekræftede udvisningsafgørelsen. Han henviste til domfældelse af den pågældende person, antallet af tilbageholdelser, han havde været udsat for, og til hans manglende sociale og faglige bånd i Spanien samt den kendsgerning, at den arbejdsløshedsunderstøttelse, han modtog udløb den 30. juni 2009. Dommeren støttede sig eksplicit til loven om udlændinges rettigheder, § 57, stk. 5, litra b), som fastsatte forpligtelsen til at afbalancere de forskellige personlige forhold og familiemæssige forhold for at foreskrive udvisning af bosatte med længerevarende opholdstilladelse (se afsnittet "relevante nationale ret " nedenfor). Han erklærede, at han ikke skønnede nogen omstændigheder i henhold til denne bestemmelse, der kvalificerede den pågældende udvisning som unødvendig.

14. I en dom af 9. juli 2012 gav Geronas forvaltningsretlige domstol nr. 3 delvist medhold i den anden sagsøgers anmodning og nedsatte forbuddet mod territoriet til en periode på tre år under hensyntagen til proportionalitetsprincippet og personlige og familiemæssige forhold hos den pågældende. Han bemærkede, at i henhold til udlændingelovens artikel 58 var den maksimale periode på ti års afvisning kun gældende, når udlændingen udgjorde en alvorlig trussel mod den offentlige orden, den nationale sikkerhed eller folkesundhed. Han stadfæstede dog udvisningsbekendtgørelsen og fastslog, at § 57, stk. 5, litra b), i udlændingeloven ikke var gældende i sagen omhandlet i lovens § 57, stk. 2. , da denne type foranstaltning ikke blev indført som en administrativ "sanktion", men som en juridisk konsekvens af en straffedom. Han henviste til den holdning, der blev fremsat af den højesteretten i Catalonien i en dom af 22. februar 2012 og andre domme fra de højere retsinstanter i andre regioner.

15. I betragtning af, at dommene *a quo* på det tidspunkt ikke havde taget hensyn til deres personlige forhold, ikke mindst til, at de havde fået fast bopæl i Spanien og at de angiveligt skulle have haft familiemæssig tilknytning i denne stat, Sagsøgerne appellerede.

16. Ved to domme af henholdsvis den 30. oktober 2012 og den 23. maj 2013 afviste højesteretten i Catalonien sagsøgernes klager. Den udtalte, at udvisningsafgørelsen, udstedt i henhold til udlændingelovens § 57, stk. 2, ikke udgjorde en "straf" grundet overtrædelse af udlændingelovgivningen, men at den var den lovlige konsekvens af den frihedsberøvende straf, som blev pålagt af straffedomstolen, hvorfor artikel 57, stk. 5, i loven om

udlændinges rettigheder ikke fandtes anvendelig i denne sag, og at der derfor ikke var behov for at undersøge sagsøgernes forbindelser med Spanien. Højesteretten tilføjede, at den omstændighed, at den første ansøger var indehaver af en permanent opholdstilladelse, var irrelevant, da i henhold til udlændingelovens artikel 57, stk. 4, udvisning indebærer automatisk bortfald af opholdstilladelse. Hvad angår den første sagsøger fandt højesteret, at hans straffedomme under alle omstændigheder tydeligt viste, at han ikke respekterede reglerne for samvær, og at han derfor ikke kunne anses for at have rodfæste i Spanien. En dommer føjede en delvis afvigende opfattelse til de to domme, hvor han påberåbte domme fra andre højesteretter, hvorefter begrebet "sanktion" i artikel 57, stk. 5, i loven om udlændinges ret skulle være fortolket i bred forstand, således at balanceringen af de personlige og familiemæssige forhold for bosatte med længerevarende opholdstilladelse også var nødvendig i det tilfælde, der er fastsat i lovens § 57, stk. 2. Han henviste også til artikel 12 i Rådets direktiv 2003/109 / EF af 25. november 2003 om tredjelandsstatsborgeres status som bosatte med længerevarende opholdstilladelse.

17. På grundlag af artikel 18 (ret til privatlivets fred), 24 (ret til en retfærdig rettergang) og 25 (lovlighedsprincipper og ne bis in idem) i forfatningen indgav sagsøgerne hver en klage amparo for Forfatningsdomstolen. Ved to beslutninger af 30. maj 2013, meddelt den 5. juni 2013 (den 1. juni 2013 ifølge regeringen) og den 5. marts 2014, meddelt henholdsvis den 7. marts 2014, erklærede højesteretten disse indsigelser for afviste med den begrundelse, at sagsøgerne ikke havde opfyldt forpligtelsen til at godtgøre, at deres appeller var af særlig forfatningsmæssig betydning i overensstemmelse med artikel 49, stk. 1, i organisk lov nr. 2/1979 om forfatningsdomstolen (LOTC) som ændret ved økologisk lov nr. 6 / 2007 den 24. maj 2007.

I. LE DROIT ET LA PRATIQUE INTERNES PERTINENTS

18. Les dispositions pertinentes de la loi organique n° 4/2000 du 11 janvier 2000 portant sur les droits et libertés des étrangers en Espagne et leur intégration sociale se lisent comme suit :

Article 57

« 1. Lorsque les auteurs des infractions sont des étrangers qui commettent des actes décrits comme très graves ou graves aux alinéas a), b), c), d) et f) de l'article 53 § 1 de la présente loi organique, l'expulsion du territoire espagnol pourra être prononcée comme sanction à la place d'une amende, compte tenu du principe de proportionnalité (...), par une décision motivée procédant à une appréciation des faits constitutifs de l'infraction.

2. Constitue également un motif d'expulsion (...) la condamnation de l'étranger, en Espagne ou en dehors de l'Espagne, pour conduite intentionnelle constitutive dans notre pays d'un délit passible d'une peine privative de liberté supérieure à un an, sauf dans le cas où le casier judiciaire aurait été effacé.

(...)

4. L'expulsion comportera, en tout cas, la suppression de toute autorisation pour résider légalement en Espagne, ainsi que la cessation de toute procédure ayant pour objet l'autorisation de l'étranger expulsé à résider ou travailler en Espagne (...)

5. La sanction d'expulsion ne sera pas infligée (...) aux étrangers qui se trouvent dans les cas suivants :

(...)

b. les résidents de longue durée. Avant d'adopter la décision d'expulser un résident de longue durée, il faudra prendre en considération le temps de résidence en Espagne et les liens créés, son âge, les conséquences pour l'intéressé et les membres de sa famille et les liens qu'il entretient avec le pays de destination.

(...)

Article 58

6 ARRÊT SABER ET BOUGHASSAL c. ESPAGNE - OPINION SÉPARÉE

« 1. L'expulsion entraîne l'interdiction du territoire espagnol. La durée de l'interdiction sera fixée eu égard aux circonstances de chaque espèce et ne pourra pas excéder cinq ans.

2. Une interdiction pour une durée de dix ans pourra être prononcée contre un étranger lorsque, exceptionnellement, celui-ci représente une menace grave pour l'ordre public, la sécurité publique, la sécurité nationale ou la santé publique. »

1. Les dispositions pertinentes en l'espèce de la loi organique n° 2/1979 relative au Tribunal constitutionnel (LOTC) modifiée par la loi organique no 6/2007 du 24 mai 2007 se lisent ainsi :

Article 49 § 1

« 1. Le recours d'*amparo* constitutionnel débutera par une demande dans laquelle les faits qui la fondent seront exposés avec clarté et concision, les dispositions constitutionnelles estimées méconnues seront mentionnées et la protection demandée pour préserver ou rétablir le droit ou la liberté considéré(e) comme violé(e) sera déterminée avec précision. En toute hypothèse, la demande démontrera que le recours revêt une importance constitutionnelle spéciale. »

Article 50

« 1. Le recours d'*amparo* doit faire l'objet d'une décision de recevabilité. La section prononcera, à l'unanimité, par décision non motivée (*providencia*), la recevabilité totale ou partielle du recours une fois toutes les conditions suivantes remplies :

(...)

b) le contenu du recours justifie une décision au fond du Tribunal constitutionnel s'il revêt une importance constitutionnelle spéciale, laquelle sera appréciée eu égard à l'importance [du recours] pour l'interprétation, l'application ou l'efficacité générale de la Constitution, et pour la détermination du contenu et de la portée des droits fondamentaux.

(...)

3. Toute décision d'irrecevabilité (...) devra préciser la condition de recevabilité non remplie et sera notifiée à l'auteur du recours et au Ministère public. (...) »

2. Dans un arrêt du 4 novembre 2013 (n° 186/2013), le Tribunal constitutionnel a souligné que le contenu de l'article 18 § 1 de la Constitution, consacrant le droit à l'intimité familiale, ne coïncidait pas avec le contenu de l'article 8 de la Convention, et qu'il n'incluait pas un droit à la vie familiale, ce dernier n'étant donc pas protégé par le recours d'*amparo*. Il a toutefois ajouté que ce droit, protégé par d'autres principes constitutionnels (par exemple, l'article 39 § 1 de la Constitution qui impose la protection sociale, économique et juridique de la famille) devrait être pris en compte par les juridictions administratives lorsqu'elles appliquent l'article 57 § 2 de la loi portant sur le droit des étrangers pour déterminer si un arrêté d'expulsion est proportionné ou non au regard des circonstances particulières de l'affaire et notamment du sacrifice que cela entraîne relativement à la vie familiale.

3. Dans l'affaire *G.V.A. c. Espagne* (déc.), n° 35765/14 (règlement amiable), 17 mars 2015), le Gouvernement s'est référé à cet arrêt du Tribunal constitutionnel pour soutenir que « à l'avenir, l'interprétation de l'article 57 § 2 de la loi organique 4/2000, du 11 janvier 2000, portant sur les droits et libertés des étrangers en Espagne et leur intégration sociale se fera en combinaison avec les critères recueillis dans l'article 57 § 5 b) de cette même loi organique, conformément à l'article 8 de la Convention sous la surveillance effective de la juridiction ordinaire, le Tribunal constitutionnel l'ayant ordonné ainsi dans son arrêt 186/2013, du 4 novembre 2013, rendu dans le recours d'*amparo* concernant cette affaire ».

II. LE DROIT DE L'UNION EUROPÉENNE

4. La directive 2003/109/CE du Conseil du 25 novembre 2003 relative au statut des ressortissants de pays tiers résidents de longue durée énoncée en ses passages pertinents en l'espèce :

Article 12 – Protection contre l'éloignement

« 1. Les États membres ne peuvent prendre une décision d'éloignement à l'encontre d'un résident de longue durée que lorsqu'il représente une menace réelle et suffisamment grave pour l'ordre public ou la sécurité publique.

2. La décision visée au paragraphe 1 ne peut être justifiée par des raisons économiques.

3. Avant de prendre une décision d'éloignement à l'encontre d'un résident de longue durée, les États membres prennent en compte les éléments suivants :

- a) la durée de la résidence sur leur territoire ;
- b) l'âge de la personne concernée ;
- c) les conséquences pour elle et pour les membres de sa famille ;
- d) les liens avec le pays de résidence ou l'absence de liens avec le pays d'origine.

(...)

5. Par un arrêt rendu le 7 décembre 2017 dans l'affaire C-636/16 (*Wilber López Pastuzano/Delegación del Gobierno en Navarra*), la Cour de justice de l'Union européenne (CJUE) a précisé qu'une décision d'éloignement ne

pouvait pas être adoptée à l'encontre d'un ressortissant d'un État tiers, résident de longue durée, pour le seul motif qu'il avait été condamné à une peine privative de liberté supérieure à un an. Pour la CJUE, l'adoption d'une telle mesure nécessitait une appréciation au cas par cas qui devait, notamment, porter sur les éléments mentionnés au paragraphe 3 de l'article 12 de la directive 2003/109/CE. Répondant à une question préjudicielle introduite par un juge du contentieux administratif espagnol, la CJUE a jugé dans cet arrêt que l'article 12 de la directive 2003/109/CE devait être interprété en ce sens qu'il s'opposait à une réglementation d'un État membre qui, telle qu'elle était interprétée par une partie des juridictions de celui-ci, ne prévoyait pas l'application des conditions de protection contre l'éloignement d'un ressortissant d'un État tiers résident de longue durée pour l'ensemble des décisions administratives d'éloignement, indépendamment de la nature ou des modalités juridiques de cette mesure. La question posée par le juge du contentieux administratif espagnol portait sur la compatibilité de l'article 12 de la directive susmentionnée avec l'article 57 § 5 de la loi organique 4/2000 portant sur le droit des étrangers, qui limite la protection contre l'éloignement des résidents de longue durée à un type particulier de décision administrative, à savoir les décisions d'éloignement adoptées en tant que sanction de certaines infractions administratives, à l'exclusion des décisions adoptées à titre de conséquence résultant d'une condamnation pénale à une peine privative de liberté supérieure à un an.

I RETTEN

I. ANGÅENDE FORENINGEN AF KLAGERNE

24. I betragtning af klagerne forbindelse vedrørende de faktiske omstændigheder og de substansspørgsmål, som de rejser, finder Retten det hensigtsmæssigt at slå dem sammen og undersøge dem i fællesskab i en og samme dom.

II. ANGÅENDE TILSIDESÆTTELSE AF KONVENTIONENS

ARTIKEL 8

25. På grundlag af konventionens artikel 8 og direktiv 2003/109 / EF om tredjelandstatsborgeres status som fastboende udlændinge klager sagsøgerne over, at deres udvisning til Marokko har tilsidesat deres ret til privatliv og familieliv, thi ifølge dem har de nationale domstole forsømt at bringe balance i de interesser, der står på spil, nemlig retten til privatliv og familieliv og respekt for den offentlige orden. De relevante dele af konventionens artikel 8 i denne sag lyder som følger:

"1. Enhver har ret til at respektere sit privatliv og familieliv (...)

2. En offentlig myndigheds indblanding i udøvelsen af denne ret er kun for så vidt som sådan indblanding er fastsat ved lov og udgør en foranstaltning, som i et demokratisk samfund er nødvendigt for sikkerheden national sikkerhed, landets økonomiske velfærd, forsvaret af orden og forebyggelse af strafbare handlinger, beskyttelse af sundhed eller moral eller beskyttelse af rettigheder og andres friheder. "

26. Regeringen bestrider dette argument.

A. Angående formaliteten

27. For det første gør regeringen indsigelse gældende på grund af manglende udtømming af de nationale retsmidler. Den gør gældende, at *amparo* retsmidlerne ikke er blevet opbrugt korrekt, som følge af, at de blev afvist af forfatningsdomstolen, fordi sagsøgerne ikke opfyldte forpligtelsen til at godtgøre, at deres appeller havde en særlig forfatningsmæssig betydning, i

overensstemmelse med kravet i artikel 49, stk. 1, i økologisk lov nr. 2/1979 om forfatningsdomstolen (LOTC) som ændret ved organisk lov nr. 6/2007 af 24. maj 2007. Det hedder, at hvor sagsøgernes advokat indgav disse klager, var det juridiske krav om at påvise sagens særlige forfatningsmæssige betydning klart i lyset af denne lov samt den etablerede retspraksis i forfatningsdomstolen. Den tilføjer, at denne betingelse blev erklæret af Domstolen for at være i overensstemmelse med konventionen i *Arribas Anton m. Det Forenede Kongerige* nr. Spanien, nr. 16563/11, 20. januar 2015.

28. For det andet finder regeringen, at Domstolen ikke har kompetence til at bedømme den nationale lovs overensstemmelse med Rådets direktiv 2003/109 / EF af 25. november 2003 om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende, påberåbt af sagsøgerne. Ifølge denne begrænser Domstolens kompetence sig til at afgøre, om den nationale lovgivning er forenelig eller ej med konventionens artikel 8. Desuden gør regeringen gældende, at den foreliggende sag ikke vedrører EU-lovgivningen, da sagsøgerne er marokkanske statsborgere, der ønsker at fortsætte med at opholde sig i Spanien, idet de ikke har påberåbt sig deres ønske om at udøve deres opholdsret i et andet EU-land og ikke have familieforbindelser med EU-borgere. Den hævder, at det påberåbte direktiv ikke er relevant i denne sag.

29. Sagsøgerne gør gældende, at deres *amparo* formalitetsafgørelser, grundet, at de ikke har godtgjort deres klages forfatningsmæssige betydning, ikke kan føre til den konklusion, at de ikke har opbrugt nationale retsmidler. De antyder, at forfatningsdomstolen kun erklærer, at ca. 1% af appellanterne fra Amparo præsenteres. Desuden har de gjort gældende, at spørgsmålet i det foreliggende tilfælde ikke er, om Rådets direktiv 2003/109 / EF af 25. november 2003 om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding er korrekt gennemført i spansk ret, men om den automatiske anvendelse af spansk ret er forenelig med konventionens artikel 8.

30. Retten finder, at sagsøgerne har givet de nationale domstole og i sidste ende forfatningsdomstolen mulighed for at afhjælpe den påståede overtrædelse. Den bemærker, at de udtrykkeligt har påberåbt sig konventionens artikel 8 og Domstolens retspraksis vedrørende den i deres *amparo*-sager, selv om forfatningsdomstolen ifølge sin retspraksis finder, at den ret, der er beskyttet af denne bestemmelse ikke helt stemmer overens med indholdet af retten til privatlivets fred, der er garanteret i forfatningens artikel 18, og som kan blive genstand for en *amparobeslutning* (jf. præmis 20 ovenfor). Desuden ønsker Retten, som den allerede har gjort i *Arribas Anton*-sagen (nævnt ovenfor), hvor regeringen ønsker at understrege, at den omstændighed, at det at forfatningsdomstolen har afvist en *amparo*indsigelse med den begrundelse, at den ikke var af den særlige forfatningsmæssige betydning, der var påkrævet, eller, hvis det var hensigtsmæssigt, at det ikke havde været påvist, at der forelå en sådan betydning, ikke forhindrede den i at træffe afgørelse om formaliteten og fortjenesterne i en klage. (idem, § 51) med henvisninger til Domstolens domme afsagt efter afgørelser om afvisning af *amparo*anklage af forfatningsdomstolen i henhold til dette kriterium, *DelRio Prada mod Spanien* [GC], nr. 42750 / 09, 22, EMR 2013, *Varela Geis v. Spanien*, nr. 61005/09, 5. marts 2013, *Manzanas Martin v. Spanien*, nr.

17966/10, § 14, 3. april 2012 og RMS m. Spanien nr. 28775 / 12, § 45, 18. juni 2013, Jf. senest Rodriguez Ravelo m. Spanien, nr. 48074/10, § 24, 12. januar 2016).

31. Følgelig kan denne regerings indsigelse ikke accepteres.

32. Hvad angår den anden indsigelse erindrer Domsstolen om, at den i henhold til konventionens artikel 19 og artikel 32, stk. 1, ikke har kompetence til at anvende EU-reglerne eller at undersøge de påståede overtrædelser, medmindre og i det omfang sådanne overtrædelser kunne have krænkede de rettigheder og friheder, der er beskyttet af konventionen (Ungdom m. Nederlandene, nr. 12738/10, § 110, 3. oktober 2014). Som følge heraf er det ikke Kommissionens opgave at tage stilling til spørgsmål, der berører en medlemsstats nationale lovs forenelighed med EU-retten (Aizpurua Ortiz m.fl. mod Spanien, nr. 42430/05, s. 56 Den 2. februar 2010) eller om de nationale retter i den pågældende stat korrekt anvender en bestemmelse i EU-lovgivningen (jf. Tilsvarende ændringer, Avotins mod Letland [GC], nr. 17502/07, § 100 23. maj 2016). Domstolens kompetence er begrænset til at overvåge overholdelsen af konventionens krav - i dette tilfælde artikel 8. Det er i den forbindelse, at Retten vil undersøge sagsøgernes påstand om, at de spanske myndigheder har overtrådt deres ret til respekt for deres privatliv og familieliv.

33. Det bemærkes, at disse klagepunkter ikke er åbenbart ugrundede i henhold til konventionens artikel 35, stk. 3, litra a), og at de ikke har nogen anden formalitetsindsigelse, erklæres det, at de kan antages til realitetsbehandling.

B. Realitetsbehandling

1. Parternes bemærkninger

34. Sagsøgerne har gjort gældende, at de automatisk er blevet udvist i henhold til lov om udlændinges rettigheder i medfør af § 57, stk. 2, alene på grundlag af deres straffedomme og uden at myndighederne tog hensyn til deres personlige forhold, herunder deres integration og familieband i Spanien. De påpeger, at denne bestemmelse i loven systematisk fastlægger en forbindelse mellem kriminel overbevisning, fare for offentlig orden og udvisning. Efter deres opfattelse er denne automatisme i strid med konventionens artikel 8 og Domstolens praksis, hvorefter staterne skal afveje alle relevante elementer fra sag til sag ved vurderingen af, om en foranstaltning af udvisning er rimelig. De bygger på de kriterier, som Domstolen har fastlagt i sine domme i *Boultif v. Schweiz*, nr. 54273/00, *EMK 2001-IX* og *Üner mod Tyskland*, nr. *Nederlandene [GC]*, nr. 46410/99, *EMRK 2006-XII*.

35. Regeringen anfører, at balancen mellem sagsøgernes ret til privatliv og familieliv og respekt for den offentlige orden og sikkerhed allerede var nået af den spanske lovgiver, da den vedtog artikel 57, stk. § 2 i udlændingelov, der fastsætter udvisning af en udlænding, der er blevet dømt for forsætlig adfærd som en forbrydelse, der straffes med frihedsberøvelse i over et år. Den viser, at den pågældende persons personlige og familiemæssige situation

i dette tilfælde kun vil have indflydelse på, at varigheden af forbuddet imod genindrejse (op til fem år, undtagen i tilfælde af særlig fare) fastlægges på en proportional måde. Det hedder ligeledes, at hensyntagen til den personlige og familiemæssige situation for en fastboende udlænding kun sker, når han / hun har begået en administrativ lovovertrædelse i henhold til loven om udlændinges rettigheder eller er blevet dømt for en lovovertrædelse af uhensigtsmæssig eller forsætlig karakter, resulterende i en frihedsstraf på mindre end et år. Ifølge denne er dette fastsat i artikel 57, stk. 5, litra b), i loven om udlændinges ret. Når andres ret til privatliv og familieliv, for eksempel for en mindreårige vedkommende, står på spil, ville myndighederne desuden kunne fravige udvisning selv i tilfælde af de lovovertrædelser, der er omhandlet i § 57, stk. 2, som anbefalet af forfatningsdomstolen i sin dom nr. 186/2013, der er nævnt i regeringens erklæring i GVA-sagen c. Spanien (ovennævnte beslutning).

36. Regeringen anfører, at udsættelsen ikke har påvirket sagsøgernes familieliv, da det drejede sig om myndige personer. Den bemærker, at den første sagsøger var single, og at den anden sagsøger havde giftet sig med en marokkansk statsborger, der indtil bryllupstidspunktet boede i Marokko, hvor hun havde mange familieband. Efter regeringens opfattelse kunne forholdet mellem sagsøgerne og deres forældre, der var bosiddende i Spanien, heller ikke betegnes som »familieliv« i mangel af bevis for, at de var afhængige af dem. I denne forbindelse nævner regeringen sagen om *Slivenko v. Letland* ([GC], nr. 48321/99, § 97, EMK 2003-X). Den benægter ikke, at udvisningen påvirker sagsøgernes privatliv, men mener ikke, at der er sket nogen overtrædelse af konventionens artikel 8, idet de administrative og retlige myndigheder har undersøgt sagsøgernes personlige omstændigheder med henblik på at tilpasse varigheden af indrejseforbudet. Regeringen har gjort gældende, at myndighederne med hensyn til den første sagsøger reducerede forbudet til fire år, mens instruktøren af den administrative procedure havde foreslået, at den skulle være på fem år. Den anfører ligeledes, at retterne både i første instans og i appelsagen vurderede de personlige omstændigheder, som den første sagsøger hævdede, og konkluderede, at foranstaltningen var proportional. Den anførte, at domstolene med hensyn til den anden sagsøger tog hensyn til de personlige omstændigheder, som han havde fremført for at skønne, at de svækkede hans grad af farlighed og følgelig at reducere varigheden af indrejseforbuddet fra ti til tre år.

37. Med hensyn til sagsøgernes personlige omstændigheder fastslår regeringen, at sagsøgerne havde lov til at opholde sig i Spanien, og at de havde haft gavn af det frie skolesystem og folkesundhedssystemet. Den hævder, at betingelsen for at fortsætte med at nyde godt af status som fastboende udlænding var ikke at begå særligt alvorlige forsætlige lovovertrædelser, der *per se* indebærer væsentlig skade for den offentlige orden, den offentlige sikkerhed, folkesundheden og andres rettigheder. Den fastslår, at den første sagsøger har været genstand for otte tilbageholdelser ud over hans endelige dom for narkotikahandel, der efter dens opfattelse gør hans farlighed indlysende. Den anfører, at den anden sagsøger i mellemtiden blev gift med en marokkansk statsborger og bosiddende, hvilket skulle vise sig at opretholde hans bånd til sit hjemland. Til sidst mener regeringen, at i lyset af de anfægtede foranstaltninger på baggrund af alle de kriterier, der er

fremgået af Domstolens praksis, har det ikke nogen indvirkning på de rettigheder, der er sikret ved konventionens artikel 8. Den er i den henseende afhængig af Balogun v. Det Forenede Kongerige, nr. 60286/09, §§ 43-46 og 47-53, 10. april 2012.

2. Rettens bemærkninger

a) Generelle principper

38. Domstolen minder om, at alle etablerede indvandrere, uanset hvor lang tid de har ophold i det land, de skal udvises af, ikke nødvendigvis har et "familieliv" som defineret i konventionens artikel 8. Men i og med at denne artikel også beskytter retten til at etablere og opretholde relationer med ens medmennesker og med omverdenen, og at det undertiden omfatter aspekter af en persons sociale identitet, må det accepteres, at de samlede sociale forbindelser mellem etablerede indvandrere og det samfund, de bor i, er en integreret del af begrebet "privatliv" i denne artikels forstand. Uanset om et "familieliv" eksisterer eller ej, udgør udvisningen af en etableret indvandrer person en krænkelse af hans ret til respekt for sit privatliv. Afhængigt af omstændighederne i sagen, afgør Retten, om man skal fokusere på "familielivet" -aspektet snarere end aspektet "privatlivets fred" (Üner, supra, § 59) og Maslov c. Østrig [GC], nr. 1638/03, § 63, EMRK 2008).

39. Domstolen har tidligere fastslået, at forholdet mellem forældre og voksne børn eller mellem voksne søskende ikke nyder beskyttelsen af konventionens artikel 8 under hensynet til "familieliv" uden at der foreligger beviser for yderligere elementer af afhængighed, bortset fra normale affektive bånd (Slivenko, nævnt ovenfor, § 97), ECHR 2003-X, Balogun, nævnt ovenfor, § 43, og Senchishak mod Det Forenede Kongerige nr. Finland, nr. 5049/12, § 55, 18. november 2014). Dog har den i en række tilfælde indrømmet inddragelse af unge voksne, der endnu ikke havde startet deres egen familie, at deres forhold til deres forældre og andre medlemmer af deres nærmeste familie også omfattede et "familieliv". (Bouchelkia mod Frankrig, 29. januar 1997, § 41, dommens præmisser 1997-I og Maslov, s. 62). Det er under alle omstændigheder muligt at tage hensyn til forbindelserne mellem voksne og slægtninge eller andre slægtninge under overskriften "privatliv" i den betydning, det er beskrevet i konventionens artikel 8 (Slivenko-dommen, præmis 97).

40. Ved vurderingen af, om en udvisning og / eller udelukkelse ordre er nødvendigt i et demokratisk samfund og står i forhold til det legitime mål i henhold til artikel 8 § 2 i konventionen, har Domstolen i sin retspraksis opregnede de kriterier, der skal anvendes (Üner, nævnt ovenfor, §§ 54-60, og Maslov, nævnt ovenfor, §§ 68-76). Disse kriterier er som følger (Üner, nævnt ovenfor, §§ 57 og 58):

- arten og grovheden af den lovovertrædelse begået af ansøgeren
- længden af personens ophold i det land, hvorfra han skal udvises
- tidsfristen siden lovovertrædelsen og sagsøgerens adfærd i denne periode
- de forskellige personers statsborgerskab

- ansøgerens familiemæssige situation, herunder i givet fald varigheden af sit ægteskab, samt andre faktorer, der angiver effektiviteten af familielivet inden for et par
- om ægtefællen var opmærksom på lovovertrædelsen på tidspunktet for oprettelsen af familieforholdet
- om børn kommer fra ægteskab og i bekræftende fald deres alder
- alvorligheden af de vanskeligheder, som ægtefællen kan støde på i det land, som ansøgeren skal udvises til
- børns interesse og velfærd, navnlig alvorligheden af de vanskeligheder, som sagsøgerens børn sandsynligvis vil støde på i det land, som den pågældende person skal udvises til og
- styrken af sociale, kulturelle og familiemæssige bånd med værtslandet og bestemmelseslandet

41. Domstolen gentager, at disse kriterier gælder uanset om en udlænding er kommet ind i værtslandet som voksen eller i en meget ung alder, eller om han er født der (Üner, nævnt ovenfor, § 55, og Balogun, nævnt ovenfor, § 45). Den pågældende persons alder kan dog spille en rolle i anvendelsen af nogle af ovenstående kriterier. Ved vurderingen af arten og grovheden af den lovovertrædelse begået af sagsøgeren er det fx nødvendigt at overveje, om han begik det som en ung person eller som voksen (Maslov, supra, § 72). Desuden er situationen naturligvis ikke den samme, hvis den pågældende person er kommet til landet fra barndommen eller ungdommen, eller er født der, eller om den pågældende først er kommet som voksen. Ovenstående er faktorer, der indgår i undersøgelsen af længden af ansøgerens ophold i det land, hvorfra han skal udvises, og styrken af hans sociale, kulturelle og familiemæssige bånd til værtslandet. (idem, § 73). Domstolen har allerede fastslået, at i tilfælde af en langtidsindvandrer, der lovligt har tilbreagt hovedparten, hvis ikke hele sin barndom og ungdom i værtslandet, er der behov for fremsætte meget stærke grunde til udvisningen (ibid., § 75).

42. Endelig erindrer Retten om, at de nationale myndigheder har et vist skøn ved vurderingen, når de beslutter, om det i et demokratisk samfund er nødvendigt at forstyrre udøvelsen af en ret, der er beskyttet i henhold til artikel 8, stk. af konventionen og om proportionaliteten af den pågældende foranstaltning til det legitime formål, der forfølges. Denne skønsmargin går hånd i hånd med europæisk tilsyn med både loven og de beslutninger, der gælder for den, selv når de kommer fra en uafhængig domstol. Domstolen har derfor kompetence til at træffe endelig afgørelse om, hvorvidt en udvisningsforanstaltning er forenelig med artikel 8 (Maslov, nævnt ovenfor, § 76). Herved skal Retten være overbevist om, at de nationale myndigheder anvendte standarder er i overensstemmelse med principperne i artikel 8 og i øvrigt baseret på en acceptabel vurdering af de relevante omstændigheder (Gablishvili v. Rusland, No. 39428 / 12, § 48, 26. juni 2014). Den erindrer om, at hvis artikel 8 ikke indeholder udtrykkelige proceduremæssige krav, skal beslutningsprocessen, der fører til indgreb, være retfærdig og respektere den enkeltes interesser beskyttet af denne artikel (Liou mod Rusland (nr. 2), nr. 29157/09, § 86, 26. juli 2011). Hvis afvejningen af de nationale myndigheder er blevet foretaget i overensstemmelse med de kriterier, der er

fastlagt af Domstolens retspraksis, skal der være tungtvejende grunde til at den sætter sin egen vurdering i stedet for de nationale domstole (jf i denne forstand, *Ndidi v. Storbritannien*, No. 41215/14, §§ 76-82 den 14. september 2017 og *Hamesevic v. Danmark (dec.)*, nr 25748/15, §§ 31-46, den 16. maj 2017).

b) Anvendelse af ovenstående principper på individuelle sager

43. Retten bemærker indledningsvis, at den første sagsøger var alene på tidspunktet for indførelsen af den omtvistede foranstaltning, og at hans forbindelser ~~med sin mor og hans søskende, der bor i Spanien, ikke ville kunne betegnes som "familieliv" i henhold til artikel 8 i konventionen, uden yderligere bevis for afhængighed.~~ Med hensyn til den anden sagsøger konstaterer retten, at han var gift med en marokkansk statsborger, der kom ind i Spanien som led i familiesammenføring, hvilket viser, at der eksisterer et "familieliv" som omtalt i artikel 8. af konventionen. Under alle omstændigheder bemærkes det, at selv om den nøjagtige alder, hvor sagsøgerne var ankommet til Spanien, ikke kunne fastslås nøjagtigt (punkt 6, 7 og 12 ovenfor), er det ikke bestridt, at de havde været i skole der mindst fra tolvårsalderen, og at den anden sagsøger endda var kommet før (se punkt 7 ovenfor). Retten bemærker, at de har fået obligatorisk grundskoleuddannelse i Spanien, og at de har opnået midlertidig opholdstilladelse, indtil de har opnået deres opholdstilladelse af længere varighed. I lyset af sagsøgernes opholdstid i Spanien samt deres forhold til deres nære slægtninge i Spanien finder Retten, at de omtvistede foranstaltninger må medføre en forstyrrelse af deres ret til respekt omkring deres "privatliv".

44. Domstolen har ingen vanskeligheder med at anerkende, at de anfægtede foranstaltninger var fastsat ved lov, og at de forfulgte de legitime mål for forsvaret af orden, forebyggelse af strafbare handlinger og beskyttelse af sundheden.

45. Tilbage står derfor at undersøge, om de omtvistede foranstaltninger var nødvendige i et demokratisk samfund.

46. Indledningsvis bemærkes, at den øverste domstol i Catalonien og den administrative dommer for den anden sagsøger fandt, at det ikke var nødvendigt at undersøge sagsøgernes tilknytning til Spanien, med den begrundelse, at forpligtelsen til at tage hensyn til de personlige og familiemæssige omstændigheder for fastboende udlændinge, der er pålagt ved udlændingelovens artikel 57, stk. 5, litra b), ikke fandt anvendelse på en sag, der er omhandlet i nævnte lovs artikel 57, stk. 2, på grundlag af hvilken udvisningsordrerne over for sagsøgerne var blevet udtalt. Domstolen gentager, at den ikke har til opgave at fortolke den nationale lovgivning eller fastlægge den mest korrekte fortolkning af disse bestemmelser. Imidlertid bemærker den, som den afvigende dommer påpegede det i sin delvis divergerende holdning overfor de to domme fra Catalunya Højesteret, at andre højesteretter fortolkede begrebet "sanktion" i artikel 57, stk. § 5 i loven om udlændingees ret i bred forstand, således at balanceringen af den udenlandske stats personlige forhold og familiemæssige forhold var påkrævet også i tilfælde som beskrevet i artikel 57, stk. 2, i loven (jf. præmis 16 ovenfor, se på lignende måde den domme, der blev afsagt af EU-Domstolen

den 7. december 2017, præmis 23 ovenfor). Den bemærker endvidere regeringens holdning til, at forvaltningsdomstolene i overensstemmelse med en dom i 2013-forfatningsdomstol skal sammenlægge disse to bestemmelser, når retten til andres familieliv, for eksempel en mindreårig interfererer med en udvisningsforanstaltning, selv i tilfælde, hvor den pålægges på grundlag af artikel 57, stk. 2, i loven om udlændinges ret (jf. præmis 20-21 og 35 ovenfor).

47. Retten ser ingen grund til ikke at anvende denne begrundelse på alle former for udvisning af indvandrere, uafhængigt af, om berørte tredjeparter, familielivet såvel som gennemførelsesbestemmelser, eller retsgrundlaget i national ret findes eller ej (jf. i denne sidste punkt, dommen af 7. december 2017, dommens præmis 23 ovenfor). Retten minder i den forbindelse om, at alle de kriterier, der er etableret i dens praksis (jf. 40-41 ovenfor) bør overvejes og vejlede de nationale myndigheder i alle spørgsmål vedrørende etablerede indvandrere, som formodes at blive udvist og / eller forbudt indrejse som følge af en straffedom angående enten "familieliv" eller "privatlivets fred", afhængigt af omstændighederne i den enkelte sag (jf. fornødne ændringer, Uner dommen, § 60).

48. Domstolen ville ikke være i stand til at acceptere regeringens argument om, at lovgiveren allerede har opnået balancering af retten til respekt for privatliv og familieliv med respekt for den offentlige orden, idet vedtagelsen af Udlændingelovens § 57, stk. 2, der fastsætter en udvisningsordre i tilfælde af en straffedom for en forsætlig lovovertrædelse, der straffes med fængsel i mere end et år. Domstolen minder i denne henseende om, at arten og grovheden af den lovovertrædelse, som den udenlandske statsborger har begået, kun er et af de kriterier, der skal afvejes af de nationale myndigheder, når de vurderer behovet for en foranstaltning af udvisning med hensyn til de rettigheder, der er beskyttet af konventionens artikel 8.

49. Retten bemærker, at de nationale myndigheder udelukkende har afvist de nuværende interesser i denne sag med hensyn til varigheden af forbuddet, som rammer de to sagsøger. For så vidt angår den første sagsøger fastsatte de administrative myndigheder forbuddet til fire år, mens instruktøren af den administrative procedure havde foreslået, at det skulle være fem år. Med hensyn til den anden sagsøger gav den administrative dommer delvis medhold og nedsatte varigheden af indrejseforbuddet fra ti år til tre år under hensyntagen til proportionalitetsprincippet og hans personlige forhold og familiemæssige forhold. Endvidere bemærkes, at selv om den forvaltningsretlige domstol i sagen om den første sagsøger kort henviser til Spaniens manglende sociale og faglige forbindelser med Spanien, bemærker Retten, at Catalunyas Højesteret udtrykkeligt har nægtet at undersøge proportionaliteten af de anfægtede foranstaltninger på grundlag af den manglende anvendelse af artikel 57, stk. 5, litra b), i loven om udlændinges rettigheder til sagsøgernes sag. Det bemærkes endvidere, at denne ret fandt, at den straffesætning, der blev pålagt den første sagsøger, viste, at han ikke kunne anses for at være forankret i Spanien, fordi han ikke respekterede værtslandets regler. Men den mener, at arten og grovheden af overtrædelsen begået af en udlænding skal afvejes med andre kriterier fra sin sag (jf. 40-41 ovenfor), men at lovovertrædelsen ikke alene ville kunne bevise manglen på

sociale- eller familiemæssige bånd til værtslandet hos den pågældende person.

50. Hvis Domstolen accepterer, at ansøgernes straffedomme for narkotikahandel (at sammenligne med Maslov dommen, § 80, Baghli v. Frankrig, No. 34374/97, § 48, EMRK 1999-VIII, og Salem v. Danmark, No. 77036/11, § 66, den 1. december 2016) samt de begåede overtrædelser (punkt 10 ovenfor) ikke synes at tale til deres fordel, står det dog tilbage, at de nationale myndigheder, især i de anfægtede afgørelser fra Højesteret, ikke fokuserer på karakteren og alvoren af de strafbare handlinger, der er begået i konkrete tilfælde eller på andre kriterier, som er opstillet gennem sin retspraksis for at vurdere nødvendigheden af udvisning og indrejseforbud i denne sag.

Således medtog højesteretten fx ikke i sine beslutninger hensynet til længden af sagsøgernes ophold i Spanien (især den omstændighed, at de havde været i Spanien mindst fra deres tolvte år, og at de havde brugt meget af deres ungdomsår og ungdom der), den anden ansøgers familiesituation eller de faste sociale, kulturelle og familiemæssige bånd, de havde med værtslandet, Spanien og destinationslandet, Marokko (at sammenligne med Ndidi, nævnt ovenfor, §§ 77-81).

51. Disse omstændigheder er tilstrækkelige til, at Domstolen kan konkludere, at de nationale myndigheder ikke har afvejet alle de interesser, der er på spil, for i overensstemmelse med de kriterier, der er fastsat i dens retspraksis, at vurdere, om de omtvistede foranstaltninger stod i rimeligt forhold til de legitime formål der forfølges og som er nødvendige i et demokratisk samfund (jf. tilsvarende, Gablishvili, nævnt ovenfor, § 60).

52. Der er derfor sket en overtrædelse af konventionens artikel 8.

III. SUR L'APPLICATION DE L'ARTICLE 41 DE LA CONVENTION

53. — Aux termes de l'article 41 de la Convention,

~~« Si la Cour déclare qu'il y a eu violation de la Convention ou de ses Protocoles, et si le droit interne de la Haute Partie contractante ne permet d'effacer qu'imparfaitement les conséquences de cette violation, la Cour accorde à la partie lésée, s'il y a lieu, une satisfaction équitable. »~~

~~6. Les requérants n'ont pas présenté de demandes pour préjudices matériel ou moral. Ils sollicitent cependant l'annulation des ordres d'expulsion prononcés à leur encontre et la délivrance de nouveaux permis de séjour pour résider en Espagne.~~

~~7. Le Gouvernement rétorque que, dans l'hypothèse où la Cour constaterait une violation de la Convention, les requérants pourraient~~

~~introduire un recours extraordinaire de révision à l'encontre des arrêts définitifs prononcés par les juridictions espagnoles.~~

~~8. La Cour considère qu'il ne lui appartient pas de donner suite à la prétention des requérants. Elle rappelle que l'État défendeur reste libre en principe, sous le contrôle du Comité des Ministres du Conseil de l'Europe, de choisir les moyens de s'acquitter de ses obligations au titre de l'article 46 § 1 de la Convention, pour autant que ces moyens soient compatibles avec les conclusions contenues dans l'arrêt de la Cour (*Verein gegen Tierfabriken Schweiz (VgT) c. Suisse* (n° 2) [GC], n° 32772/02, § 88, 30 juin 2009); elle rappelle aussi que seules des circonstances exceptionnelles peuvent l'amener à indiquer quelles sont les mesures à prendre (*Del R'ò Prada*, précité, §§ 138-139).~~

AF DISSE GRUNDE HAR DOMSTOLEN ENSTEMMIGT

1. *besluttet* at deltage i ansøgningerne;
2. *fastslået* realitetsbehandlinger af klagepunkterne vedrørende konventionens artikel 8;
3. *Erklæret*, at der er sket en overtrædelse af konventionens artikel 8

Udfærdiget på fransk, derefter meddelt skriftligt den 18. december 2018, jf. Forretningsordenens artikel 77, stk. 2 og 3 ifølge Domstolens regler.

Fatos Araci
assisterende
sekretær

Vincent A. De Gaetano
præsident

I overensstemmelse med artikel 45, stk. 2, i konventionen og artikel 74, stk. 2, i Domstolens procesreglement er den separate udtalelse fra dommer Keller vedlagt denne dom.

V.D.G.

F. A.

SAMSTEMMENDE HOLDNING VED DOMMER KELLER

1. Jeg tilslutter mig fuldt ud konstateringen af en overtrædelse i denne sag. Jeg vil imidlertid introducere nogle nuancer til Rettens afgørelse og tilføje en kommentar. 2. I dommens præmis 51 og 52 konstaterer Retten en overtrædelse af konventionens artikel 8, idet de nationale myndigheder ikke har afvejet alle de interesser, der er i spil for at vurdere i forbindelse med overholdelse af de kriterier, som Domstolen har opstillet gennem sin retspraksis, at der er behov for foranstaltninger for udvisning og indrejseforbud (se, med de fornødne ændringer, *Gablshvili v. Rusland*, No. 39428/12, §§ 48 og 60, den 26. juni, 2014 og c *Kamenov Rusland*, nr. 17570/15, §§ 34 og 41, 7. marts 2017). I den foreliggende sag blev disse foranstaltninger truffet næsten 'automatisk' af de spanske myndigheder uden nogen undersøgelse af sagsøgernes personlige og familiemæssige

omstændigheder (jf. Dommens præmis 46). Retten tager derimod ikke stilling til, om den sagsøgte stat har overskredet den skønsbeføjelse, som den rådede over i analysen af proportionaliteten af udvisningen af ansøgerne med hensyn til forfølgelsen af de legitime mål, som den har gjort det i en række sager vedrørende lignende foranstaltninger (jf. bl.a. Maslov mod Østrig [GC], nr. 1638/03, §§ 77-101, 23. juni 2008, Üner v. Holland [GC], nr 46410/99, §§ 61-67, 18. oktober 2006 Dalia v. Frankrig, No. 26102/95, §§ 52-55, 19. februar 1998 og KM v. Schweiz, Nr. 6009/10, §§ 54-62, 2. juni 2015).

3. Som Domstolen minder om i dommens præmis 42, har de nationale myndigheder en vis grad af påskønnelse ved analysen af nødvendigheden af i et demokratisk samfund en indblanding i udøvelsen af en ret beskyttet af konventionens artikel 8. Dette princip indebærer imidlertid, at der faktisk er blevet foretaget en sådan analyse, grundigt og under hensyntagen til de særlige omstændigheder i hvert enkelt tilfælde, for så vidt angår alle de oprettede kriterier, som er retspraksis ved Domstolen (afsnit 40-41 af dommen). Det rene og skære fravær af en sådan vurdering ved de nationale domstole udgør en væsentlig overtrædelse af forpligtelserne i henhold til konventionen, hvilket indebærer en overtrædelse af artikel 8 som i dette tilfælde.

4. Jeg tilslutter mig også Domstolen vedrørende, at sagsøgernes straffedomme for narkotikahandel ikke ville have fungeret til deres fordel, hvis de spanske myndigheder faktisk havde foretaget en afvejning af at vurdere nødvendigheden af de omstridte foranstaltninger (jf. dommens præmis 50). Faktisk "når det handler om narkotikakriminalitet, har Retten i forbindelse med narkotikaproblemer altid opfattet, at myndighederne er meget faste med hensyn til dem, der bidrager aktivt til udbredelsen af denne svøbe "(KM mod Schweiz-dommen, § 55 ;. se også, Dalia dommen, § 54, Mehemi mod Frankrig, No. 53470/99, § 37, den 26. september 1997 Kissiwa Koffi c .. Schweiz, nr. 38005/07, § 65, 15. november 2012, Aoulmi mod Frankrig, nr. 50278/99, § 86, 17. januar 2006). Desuden minder de personlige og familiemæssige omstændigheder hos sagsøgerne om sagsøgerne i Baghli mod Tyrkiet (nr. Frankrig (nr. 34374/97, 30. november 1999) og C. c. 21794/93 af 7. august 1996), hvor Retten konstaterede, at der ikke var sket nogen overtrædelse af konventionens artikel 8, fordi de nationale myndigheder havde skabt en rimelig balance mellem de interesser, der var på spil ved at indføre sagsøgernes indrejseforbud som en konsekvens af deres dom for narkotikakriminalitet.

1. 5. Endelig henset til det forhold, at ansøgningerne blev indgivet til Retten i 2013 for første ansøger og den anden i 2014, mener jeg, at Domstolen burde have forhørt sig om sagsøgernes aktuelle situation, herunder af deres bopæl på det tidspunkt, hvor den undersøgte sagen.